

— Δώσε μου το χέρι σου. Έτσι θα φανόμαστε σαν ένα άντρώ- γινο νοικοκύρηδον. Ο κύριος και η κυρία που κάνουν ένα μικρό πε- ροίπατο!

Βγήκαν έξω και πράγματι ο περιπάτος τους ήταν γοητευτικός. Μα δεν φανόντουσαν καθόλου σαν άντρώγινο νοικοκύρηδον. Οι δύο του έσοι περιπόσαν σμαρταρκαλισμένοι κι' άνηχούσαν ήχοι φι- λημάτων κάτω απ' τὰ πεύκα, τών οποίων τó άρωμα τούς μεθούσε.

— Άχ! φηθόριζε ή Πρίσκα. Άν μπορούσαμε να μείνουμε για πάντα έτσι μέσα σ' αυτή την έρημιά! Μα θα μ' αγαπάς πάντοτε; Πές μου...

— Πάντοτε...

Τό ελάντοτες άμως αυτό ό 'Ιβάν τό είπε μ' ένα λυγμό, που τό κάκον προσπάθησε να τόν συγκρατήσει.

— Τί έχεις, Πέτρο μου; φώναξε ή Πρίσκα. Τί έχεις, αγαπη- μένε μου; Γιατί κλαίς; Με κάνεις να φοβάμαι, Πέτρο! Με κάνεις να φοβάμαι! Μίλα... μίλα γρήγορα. Θέλεις να με κάνης τρελλή;

— Άγαπημένη μου, είπε ό 'Ιβάν, πρέπει να σου πώ ένα πράγμα.

— Λέγε. Λέγε. Θα με κάνης να πεθάνω...

— Πρίσκα, έχεις μεγάλη έμπιστοσύνη σε μένα και θα ήταν έγ- κληματικό να καταχροστώ της έμπιστοσύνης σου, πρό πάντων αυτή τή στιγμή.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ολόυξε ή νέα, σαν να έτρεμε γι' αυτό που θάκουγε.

— Σου είπα πρό όλίγου, εξακολούθησε ό 'Ιβάν, ότι θα σ' αγαπώ πάντοτε. Μα αλλοίμονο, τό μέλλον δεν είνε δικό μου, Πρίσκα! Δεν μου άνηκει... "Όταν σου είπα αυτή τή λέξη, έννοιουσα τόν έταυτό μου τρομαρό ένοχο, άγαπημένη μου.

— Γιατί; Τί συμβαίνει; Πέτρο! Πέτρο μου, με τρομάζεις. Τί έχωμε να φοβηθώμε;

— Πρέπει να ξέρης, Πρίσκα, είπε ό 'Ιβάν με φωνή ανιγμένη, ότι σ' έξη μήνες θα ρθούν να με ξετήσουν!

— Έ! κ' έπειτα; φώναξε ή νέα. Θα σ' ά- κολουθήσω. Αυτό είν' όλο!

— Όχι! Δεν μπορείς να μ' ακολουθήσης.

— Ά!...

Αυτή τή φορά, ή Πρίσκα δεν μπόρεσε να πη περισσότερα! Άναγκάστηκε να στηριχτή σ' ένα δέντρο, γιατί τὰ πόδια της δεν την κρα- τούσαν.

Έπακολούθησε μιá φριχτή σιωπή και τέλος ή νέα φηθόρισε με κόπο:

— Μα θα ξαναγορίσης;

— Ναι, τής απάντησε ό 'Ιβάν. Μα αν δεν ξαναγορίσω, θα πη πώς θα έχω πεθάνει...

Η Πρίσκα έβγαλε μιá κραυγή φρίκης, ενώ ό 'Ιβάν την έπαινε στην άγριότητα του και τής φηθόριζε:

— Η ζωή μου δεν άπειλείται, σου τ' όρχί- ζωμα. Σου είπα μόνο πώς αν δεν ξαναγορίσω, θα έχω πεθάνει. Σου τό είπα αυτό, γιατί μόνο ό θάνατος θα μπορούσε να με χωρίσει όριστικά από σένα.

— Όριστικά! Όριστικά!... είπε με λυγμούς ή Πρίσκα. Θεέ μου! Θεέ μου! φοβάμαι να καταλάβω δσα μου λές! Θα χωριστούμε λοιπόν για πολύ καιρό;

— Όχι! Όχι! Δεν φαντάζομαι. Έχω όριστεί, ότι σ' έξη μή- νες θα είμαι έτοιμος να κάνω πράγματα που τ' άγνωσ' ό ίδιος. Μα μη φοβάσαι! Μη φοβάσαι! Θα ξαναγορίσω γρήγορα!...

— Τί θα κάνης; Τί θα κάνης; Πώς μπόρεσες να όριστής για κάτι που δεν τό ξέρεις;

— Μα ό 'Ιβάν δεν τής απάντησε.

Έπειτα, ενώ έκείνη άκουμπόσε τό κεφάλι της στο στήθος του, τής είπε θλιβερά και γλυκά:

— Θα ήμουν ένας άθλος αν σε άπατούσα, Πρίσκα. Σου όρχί- ζωμα να σε κάνω δσο μικρωό εύτυχισμένη. Δεν μπορώ να σου πώ τίποτε άλλο, αλλοίμονο!

Έξαφνα ή Πρίσκα άνασήκωσε τό κεφάλι της. Δεν έκλαιγε πιά. Πήρε τό κεφάλι του μέσα στα φίλιωμένα χέρια του και είπε, άγ- γιλώντας σχεδόν τα χείλη της στο χείλη του:

— Έ λοιπόν, έξη μήνες εύτυχίας, έξη μήνες εύτυχίας, τών ό- ποιων ή πρώτη ήμέρα δεν πέρασε άκόμα, μου φαίνονται άρκετοί! Τούδ δέχμαι σαν ένα δώρο του Θεού, μ' ένθουσιασμό και με χαρά. Έξη μήνες εύτυχίας μαζί σου! Τί άλλο θέλω; Άς πεθάνω κατό- πιν! Άς αγαπηθώμε, Πέτρο! Άς αγαπηθώμε μέσα σ' αυτούς τούς έξη μήνες για χρόνια δλόκληρα! Άς αγαπηθώμε, δσο δεν ά- γαπούνται οι άλλοι σ' δλόκληρη τή ζωή τους. Η Πρίσκα σου άνήκει, Πέτρο μου! Κάμε την ό,τι θέλεις!

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Πώς προκάλουσαν τήν έμπνευση. Η γαλήνη και τό σιόφιως του Σάρτι και ή κούθεντολογία του Τσιμαρέζα. Ο Σακίνι και τὰ νικουρίσματα τών γατιών. Ο Σαλλιέρι και τὰ ζα- χαρωτά. Η έμπνευσις και τό... ζάπλωμα. Ο Ζιγκαρέλλι και ή Άγία Γραφή, κτλ. κτλ.

Για τις άλλότες κ' έξοφρενικές ιδιοτροπίες, τις όποιες είχαν οι περισσότεροι τών μεγάλων καλλιτεχνών, συγγραφέων και μου- σικών, έχωμε γράψει άπειρα πράγματα. Σήμερα συμπληρώνουμε τή σειρά αυτή με τις ιδιοτροπίες πολλών διασήμων μουσουργών, οι ό- ποιοι συνήθιζαν να έμπνεύονται με μέσα, κομικά τις πό πολλές φορές.

Ο Γιλούν, π. χ., όταν ήθελε να έργασθί, κουβαλούσε τό πάνω του... στη μέση ενός λιβαδιού κ' έκεί, στον άνοιχτό άέρα, στον ήλιο, ανάμεσα στο πράσινο χορτάρι και στ' άγριοιολούουδα, έγραφε τὰ θαυμάσια μοτίβα της «Γαργελάς» και τού «Ορφείου». Δεν έ- χνούσε άκόμα να παίρνι μαζί του και μερικά μποτίλλες σαμπάνια, που τόν βοηθούσαν στην έμπνευσί του!

Ο Γαυλός συνθέτης Σάρτι δεν μπορούσε να γράφη τ' άριστου- γηματά του, παρά μόνο μέσα σε μιá μεγάλη και σκουπτή σχεδόν αίθουσα. Τό τρεμουλάσιο και πένθιμο φώς μιás μικρής λαμπάδας κ' ή άπόλυτη ήσυχία τού ήσαν απαραίτητα για να έμπνευσθί. Ο Τσιμαρέζα είχε έντελώς άλλη μέθοδο: Προκαλούσε στο έργαστή- ριό του όλους τούς φίλους και γνωστούς του κ' όταν πιά ή κου- βέντα και τό γλέντι βουζώνονταν στο ζενιθ τους, στρωνόταν κ' έγραφε τις όραίες του συν- θέσεις, κουνειάζοντας συγχρόως με τού πα- ρουρισκομένους. Ένα μάλιστα απ' τὰ καλύτε- ρα έργα του, τό συνέθεσε εύρισκόμενος σε μιá χορευτική έορτή στην Πράγα.

Ο Σακίνι δεν κατόρθωνε να γράφη ούτε νότα, αν δεν βρισκόταν δίπλα του ή γυναίκα του, κρατώντας μέσα στην ποδιά της... κωπό- σα γατίνα! Τά νικουρίσματα και τὰ παιγνίδια τών χαριστομένων αυτών ζώων τούβρεφαν άμέ- σως τήν έμπνευσί! Ο Τραέττα συνθέτε τα έρ- γα του τήν ώρα του δείλιου, μέσα... σε μιá έκκληρία!

Ο Σαλλιέρι, για να έμπνευσθί, έπρεπε να κάνη ένα περίπατο στους πιο πολυσήχαστους και κεντρικούς δρόμους της πόλεως, στην όποια έμεινε. Σηχνά τόν έβλεπαν οι γνωστοί του να γυρίη μέσα στα κέντρα με κάμποσα φύλλα χαρτιού στο ένα χέρι κ' ένα μολύβι στο άλλο. Κάτω απ' τή μισχάλη του κρατούσε πάντα ένα χοντρό μπαστούνα κ' ή τσέπες του —καθώς και τό στόμα του φυσικά— ήσαν γεμάτες από ζα- χαρωτά και καραμέλλες. Μόλις τού έρχόταν στο νού καμιά μου- σική φράση, σταματούσε άμέσως, τήν έγραφε σ' ένα χαρτί κ' έπει- τά εξακολουθούσε τό δρόμο του και τό... παλιούμα τών ζαχαρωτών!

Ο Παζέλλο δεν μπορούσε να γράφη ούτε νότα, αν δεν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Ο Ζιγκαρέλλι, για να έμπνευσθί, έπρεπε να διαβάση τήν Ίερά Ίστορία ή τούς κλασσικούς Λατινούς συγγραφείς. Άφού διάβαζε έτσι μιá—δύ ώρες, μπορούσε κατόπιν να γράφη μέσα σε τέσπερες μόνο ώρες μιá δλόκληρη πράξι μελο- δρώματος!

Ο Χάινδ κλεινότανε μέσα στο έργαστήριό του, άφού πρώτα φο- ρούσε τὰ καλύτερά του ρούχα, ξύριζε μ' επιμέλεια τό πρόσωπό του και πουδρόφιζε καλά τὰ μαλλιά του. Φορούσε έπειτα στο δάχτυλό του τό δαχτυλίδι που τού είχε χαρίσει ό Μασκίνας του, ό πριγκιψ Έστεργάζν, κ' άρχιζε να συνθέτη επί δλόκληρες ώρες, χωρίς να κάνη τήν παραμικρή διακοπή.

Ο Μόζαρτ πάλι έλεγε: «Εγώ έχω πάντοτε τήν ψυχή μου ή- συχη και γαλήνια. Γι' αυτό, σε όποιαδήποτε στιγμή, ή έμπνευσις μου έρχονται εύκολότατα. Άπό πού μου έρχονται, δεν μπορώ να ξέρω. Είμαι άμως ό μόνος, που δεν κάνω τίποτε για να τις προκα- λέσω!...»

Κι' ό Ροσσίνι μπορούσε επίσης να συνθέτη σ' όποιαδήποτε μέρος και όποιαδήποτε ώρα. Έπειδή άμως ήταν φοβερός τεμπέλης, προτι- μούσε να γράφη ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Για να καταλάβετε μάλιστα ως πούό σημείο έφτανε ή τεμπέλια του αυτή, σάς λέμε τό εξής περιστατικό: Κάποιο χειμωνιάτικο πρωί, ό διάσημος συνθέτης έγραφε σε μερικά φύλλα χαρτιού ένα θαυμάσιο εντονέττο. Προς τό τέλος άμως της εργασίας του, τὰ χαρτί τούβλεσαν στο πάτωμα απ' τό κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένος. Κι' επειδή βαρύνονταν... να σιγήη να τὰ σηκώση, τί νομίζετε πώς έκανε, ό αθεόφοβος; Κάθισε και έ- νάγγραφε έξ άρχής δλόκληρο τό εντου- νέττο, πολύ διαφορετικό φυσικά απ' τήν πρώτη φορά!...

